

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 44/2011

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. F., súdneho exekútora, L. M., zastúpeného advokátom JUDr. R. S., D. K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8 Er/241/2008-106 z 24. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. F. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2010 doručená sťažnosť JUDr. J. F., súdneho exekútora, L. M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. S., D. K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Er/241/2008-106 z 24. septembra 2010.

2. Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8 Er/241/2008. Sťažovateľ je v označenom exekučnom konaní v procesnom postavení povinného.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Okresný súd Liptovský Mikuláš vydal dňa 10. 6. 2008 poverenie pod č. 5505*013639 súdnemu exekútorovi JUDr. J. K. so sídlom exekútorského úradu v P. B., a to v exekučnej veci oprávneného JUDr. I. P., správcu konkurznej podstaty úpadcu S. l. , a. s., K., proti povinnému JUDr. J. F. – súdny exekútor so sídlom L. M., o vydanie hnuteľných vecí a zaplatenie trov konania a trov exekučného konania. Exekučné konanie je v súčasnosti vedené u JUDr. J. K. pod sp. zn.: EX 385/08.*

Dňa 19. 2. 2009 boli súdnym exekútorom Okresnému súdu Liptovský Mikuláš postúpené na rozhodnutie námietky sťažovateľa proti exekúcii. V námietkach proti exekúcii sťažovateľ uviedol, že v upovedomení o začatí exekúcie je ako povinný označený ako exekútorský úrad, ktorý nie je nositeľom právnej subjektivity, veci ktoré majú byť v exekučnom konaní in natura vydané nie sú dostatočne označené. Exekučný titul je z tohto dôvodu podľa názoru sťažovateľa nevykonateľný, vadný a nezákonný.

Dňa 24. 9. 2010 vydal Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesenie č. 8 Er/241/2008-106, ktorým námietky sťažovateľ proti exekúcii zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučným titulom je právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. Sťažovateľom tvrdená nezákonnosť a vady exekučného titulu boli už predmetom dovolacieho konania. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ani Generálna prokuratúra Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie na základe podnetu sťažovateľa nepodali. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu odmietol. Podľa názoru súdu subjektívny pocit sťažovateľa nezakladá vadnosť alebo nezákonnosť súdneho rozhodnutia.“

Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 8 Er/241/2008-106 uviedol, že *„Ak exekučný súd vydá poverenie na vykonanie rozhodnutia, ktoré je nevykonateľné, odkazuje na plnenie, ktoré je nevymáhateľné a nenapraví svoje rozhodnutia v konaní o podaných námietkach, je takýto postup a rozhodnutie v rozpore so zákonom.“*

4. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol: „Máme za to, že Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením sp. zn.: 8 Er/241/2008-106 zo dňa 4. 09. 2010 (správne 24. septembra 2010; pozn.) a postupom, ktorý predchádzal tomuto rozhodnutiu porušil čl. 46, ods. 1 Ústavy SR a čl. 6, ods. 1 Európskeho dohovoru, t. j. právo sťažovateľa na spravodlivý, nezávislý a nestranný súdny proces, keďže sa neriadil vyššie uvedenými ustanoveniami Exekučného poriadku a námietkam sťažovateľa proti exekúcii nevyhovel. Uvedené rozhodnutie je podľa nášho názoru arbitrárne a svojvoľné a nemá podklad v zákone. Exekučný poriadok stanovuje exekučnému súdu povinnosť skúmať súladnosť exekučného titulu so zákonom, ako aj jeho vykonateľnosť a to tak z formálnej ako aj materiálnej stránky.“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa JUDr. J. F. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa č. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46, ods. 1 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8 Er/241/2008-106 zo dňa 24. 09. 2010 porušené bolo.

2. Sťažovateľovi JUDr. J. F. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré (slovom päťtisíc eur), ktoré je mu Okresný súd Liptovský Mikuláš povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Liptovský Mikuláš je povinný uhradiť sťažovateľovi JUDr. J. F. trovy konania... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

6. Podaním z 2. novembra 2010 doručeným ústavnému súdu 8. novembra 2010 sťažovateľ zmenil petit sťažnosti a žiadal doplniť navrhovaný výrok o rozhodnutie, že „Ústavný súd SR uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn.: 8 Er/241/2008-106 zo dňa 24. 09. 2010 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie.“

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

4. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

1. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd uznesením č. k. 8 Er/241/2008-106 z 24. septembra 2010 a postupom, ktorý predchádzal tomuto rozhodnutiu porušil

ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže sa podľa jeho názoru neriadil ustanoveniami zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keď námietkam sťažovateľa proti exekúcii nevyhoveli. Napadnuté uznesenie považuje sťažovateľ za arbitrárne, svojvoľné a za také, ktoré nemá oporu v zákone.

2. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

3. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

4. Ústavný súd, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní.

Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania (I. ÚS 226/2010).

5. Vo vzťahu k uvedeným námietkam sťažovateľa ústavný súd pripomína, že preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

6. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a listinných dôkazov zistil, že okresný súd namietaným uznesením č. k. 8 Er/241/2008-106 rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii, pričom v označenom exekučnom konaní bol exekučným titulom právoplatný rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 14/2002 z 21. marca 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 262/2006 zo 6. septembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 51/2008 zo 7. apríla 2009.

7. Ústavný súd uvádza, že exekučný titul, teda uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 C 14/2002 z 21. marca 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 262/2006 zo 6. septembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 51/2008 zo 7. apríla 2009 boli už predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu, a to v uznesení sp. zn. II. ÚS 296/09 zo 17. septembra 2009, pričom ústavný súd sťažnosť odmietol v časti pre oneskorené podanie a v časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

8. Predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu v tomto konaní je v súlade s navrhovaným petitom výlučne dodržanie ústavných garancií upravených v čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 8 Er/241/2008-106 z 24. septembra 2010, ktorým rozhodol o námietkach povinného (sťažovateľa) proti exekúcii.

9. Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 Er/241/2008 z 24. septembra 2010 vyplýva, že okresný súd sa podrobne zaoberal námietkami sťažovateľa proti exekúcii. Okresný súd vyjadril svoj právny názor k jednotlivým námietkam a súčasne poukázal na skutočnosť, že exekučný titul, uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 C 14/2002 z 21. marca 2006, bol už predmetom preskúmania aj zo strany dovolacieho súdu (uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 51/2008 zo 7. apríla 2009 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté), ako aj ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 296/09).

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa rozhodovaním okresného súdu o námietke proti exekúcii týkajúcej sa nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, okresný súd konštatoval, že súdny exekútor *„skutočne pri vydávaní upovedomenia o začatí exekúcie z 20. 01. 2009 pochybil, keď povinného označil ako Exekútorský úrad JUDr. J. F., súdny exekútor, štátny občan SR, L. M....“*. S ohľadom na ustanovenia § 2 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 a § 15 ods. 1 Exekučného poriadku okresný súd vychádzal zo skutočnosti, že nositeľom právnej subjektivity je exekútor ako štátom určená a splnomocnená osoba na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, a nie exekútorský úrad. Okresný súd uviedol, že *„je zrejmé, že exekútorský úrad skutočne nie je nositeľom právnej subjektivity, ktorú má súdny exekútor. Už v exekučnom titule bol povinný označený nie len svojim menom, priezviskom a akademickým titulom, ale aj jeho bližšiu identifikáciu (keďže nebol žalovaný ako fyzická osoba, ktorá by bola označená adresou bydliska) súdy použili označenie sídla, v ktorom exekútor vykonáva svoju exekučnú činnosť, teda jeho exekútorského úradu“* a ďalej konštatoval, že *„Takéto označenie povinného podľa názoru súdu nevzbudzuje pochybnosti o tom, že povinným je fyzická osoba – súdny exekútor JUDr. J. F....“*.

Okresný súd s odvolaním sa na relevantné ustanovenia Exekučného poriadku upravujúce právne postavenie exekútora a exekučného úradu a označenia povinnej osoby v upovedomení o začatí exekúcie konštatoval, že je nepochybné, že povinnou osobou je

fyzická osoba, teda sťažovateľ ako exekútor. Podľa názoru ústavného súdu postupu okresného súdu pri výklade a aplikácii dotknutých ustanovení exekučného poriadku nie je čo vytknúť. Napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu uznesenia, ktorým námietke sťažovateľa proti exekúcii týkajúcej sa jeho pasívnej legitímácie nevyhovelo. Prijaté právne závery so zreteľom na skutkový stav nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné.

11. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa rozhodovaním okresného súdu o námietke proti exekúcii týkajúcej sa označenia hnutelných vecí uvedených v exekučnom titule, z uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 Er/241/2008 z 24. septembra 2010 vyplýva, že okresný súd preskúmal exekučný titul aj z tohto hľadiska a poukázal na skutočnosť, že preskúmanie exekučného titulu, ktorým je právoplatné rozhodnutie súdu, bolo aj v tomto ohľade už predmetom odvolacieho a dovolacieho konania, a tiež uviedol, že sťažovateľ v pozícii súdneho exekútora sám vyhotovoval zoznam hnutelných vecí a tieto označoval tak, ako sú uvedené v exekučnom titule.

Okresný súd sa aj v tejto časti podrobne zaoberal sťažovateľom podanou námietkou proti exekúcii. Po preskúmaní uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že aj pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa označenia hnutelných vecí v uznesení okresného súdu sp. zn. 8 Er/241/2008 z 24. septembra 2010, odôvodnenie napadnutého uznesenia nevykazuje znaky svojvoľnosti či arbitrárnosti. Okresný súd sa s námietkou sťažovateľa aj v tejto časti vysporiadal, uviedol skutkové okolnosti veci a vyjadril odôvodnené závery týkajúce sa ich právneho posúdenia.

12. Ústavný súd preto konštatuje, že okresný súd zaujal stanovisko k jednotlivým námietkam sťažovateľa proti exekúcii, odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu nie je svojvoľné ani arbitrárne, obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu uznesenia, ktorým nevyhovelo námietkam sťažovateľa proti exekúcii. Ústavný súd dospel k záveru, že materiálne právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu č. k. 8 Er/241/2008-106 z 24. septembra 2010 nemohlo byť porušené.

13. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

14. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok o ďalších nárokoch sťažovateľa ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2011